

Sygn. akt I C 99/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2017 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Katarzyna Powalska

Protokolant : sekr. Joanna Wołczyńska - Kalus

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2017 roku w Sieradzu

na rozprawie

sprawy z powództwa Banku (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko D. S. i B. S.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanych D. S. i B. S. solidarnie na rzecz powoda Banku (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 85.160,24 (osiemdziesiąt pięć tysięcy sto sześćdziesiąt 24/100) złotych , w tym od kwoty 80.310,41 (osiemdziesiąt tysięcy trzysta dziesięć 41/100) złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP, nie wyższymi niż odsetki maksymalne od dnia 1 października 2016 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanych D. S. i B. S. solidarnie na rzecz powoda Banku (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 11.488,31 (jedenaście tysięcy czterysta osiemdziesiąt osiem 31/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 7.200 (siedem tysięcy dwieście) złotych jako zwrot kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 99/17

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 24 października 2016 r. (data wpływu) wniesionym do Sądu Rejonowego- L. Zachód w L. pełnomocnik powoda Bank (...) S.A. z siedzibą w W. zwrócił się o wydanie w elektronicznym postępowaniu upominawczym nakazu zapłaty przeciwko D. S. oraz B. S. zasądającego od wymienionych solidarnie kwotę 80.310,41 z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od 01 października 2016 r. do dnia zapłaty, kwotę 4.392,50 tytułem odsetek umownych oraz kwotę 457,33 zł tytułem odsetek ustawowych, (pozew k. 2-6).

Postanowieniem z dnia 09 marca 2017 r. w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 1879896/16 Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny postanowił przekazać sprawę do Sądu Okręgowego w Sieradzu, (postanowienie SR Lublin-Zachód w Lublinie k. 7).

W odpowiedzi na pozew z dnia 15 maja 2017 r. pełnomocnik pozwanych B. S. i D. S. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanych zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych, (odpowiedź na pozew k. 268-294).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Pozwani B. S. i D. S. wystąpili do powoda Banku (...) S.A. z siedzibą w W. z wnioskiem o udzielenie kredytu. W związku z zaakceptowaniem przez powoda wniosku o udzielenie kredytu oraz pozytywnym wynikiem procesu weryfikacji, strony w dniu 10 kwietnia 2014 r. zawarły umowę nr (...) o kredyt gotówkowy oraz kartę kredytową. Kredytobiorcy wskazali bankowi numer rachunku bankowego, na który miały zostać przekazane środki z kredytu. Złożyli oświadczenia o poddaniu się rygorowi egzekucji w zakresie zobowiązań wynikających z niniejszej umowy. Zaakceptowali warunki ubezpieczenia kredytu i wysokość ponoszonych w tym przedmiocie kosztów. Kredytodawca przedstawił pozwany warunki udzielenia kredytu, wynikające z dokumentów: „Zasady promocji kredytów gotówkowych dla klientów indywidualnych w (...) Banku (...) SA „wiosna 2014 z gwarancją najniższego całkowitego kosztu kredytu”, „Regulamin produktów kredytowych dla klientów indywidualnych w (...) Bank (...) SA”, „Taryfa prowizji i opłat za czynności bankowe wykonywane na rzecz osób fizycznych z dnia 12 marca 2014 r”, których znajomość pozwani wyrazili poprzez złożenie swoich podpisów na doręczonych im dokumentach. Dokumenty w tym przedmiocie zostały przez pozwanych podpisane w dniu 9 kwietnia 2014 r. Okres kredytowania określono w umowie na 84 miesiące, zaś wysokość oprocentowania zgodnie z treścią § 5 na poziomie od 13,99 % - 16,03%, z zastrzeżeniem zmiennej stopy procentowej. W treści § 6 zawarte zostało zobowiązanie kredytobiorcy do spłat rat kapitałowo – odsetkowych na rachunek wskazany w harmonogramie w wysokości po 1.719,47 złotych w terminie do 12 dnia każdego miesiąca. Kwota udzielonego kredytu łącznie 96.000 złotych, po potrąceniu opłat i prowizji, wpłynęła na rachunek bankowy prowadzony przez (...) S.A. na rzecz D. S. i B. S. w dniu 10 kwietnia 2014 r. i tego samego dnia cała kwota została wypłacona przez kredytobiorców. Pozwani rozpoczęli spłatę zaciągniętego kredytu poczynając od 6 maja 2014 r. i należności z tego tytułu wpływały systematycznie na rzecz banku poprzez rachunek o numerze (...). Od 12 stycznia 2016 r. strony przyjęły nowy harmonogram spłat obejmujący cały okres kredytowania tj. od 10.04.2014 r. do 12.04.2021 r. Całkowita każdorazowa miesięczna rata wynosiła 1.730,31 złotych. Zgodnie z treścią § 13 ust. 1 umowa w zakresie kredytu mogła zostać wypowiedziana z zachowaniem 30 – dniowego terminu wypowiedzenia w razie naruszenia przez kredytobiorcę warunków umowy.

W związku z zawartą umową pozwani zobowiązani byli do dokonywania w okresie i kwotach wskazanych w umowie spłaty rat kredytu wraz z odsetkami na rachunek wierzyciela. Pomimo ciążącego na pozwanych obowiązku nie wywiązywali się oni z postanowień zawartej umowy i nie dokonywali płatności w ustalonych kwotach i terminach, (dowód: kserokopia umowy kredytu k. 45-48, kserokopia oświadczenia o poddaniu się egzekucji k. 49, kserokopia zasad promocji kredytów gotówkowych dla klientów indywidualnych w (...) Banku (...) SA. k. 50-53, kserokopia harmonogramu spłaty kredytu k. 54-55, pismo k. 56, kserokopia regulaminu produktów kredytowych k. 57-60, kserokopia taryfy prowizji i opłat za czynności bankowe k. 61-83, historia spłat kredytu k. 84-86, 89-90, historia rachunku k. 91-116, kserokopia potwierdzenia realizacji przelewu k. 119, kserokopia wniosku kredytowego k. 141-144, kserokopia dyspozycji wypłaty kredytu gotówkowego na konto (...) w (...) Banku (...) k 145-149).

Z uwagi na powyższe powód Bank (...) S.A. z siedzibą w W. w dniu 20 lipca 2016 r. wypowiedział umowę kredytu, wskazując, iż rozwiązanie umowy nastąpi po upływie 30 dni doręczenia wypowiedzenia. Bank wystosował do pozwanych wypowiedzenie w dniu 22 lipca 2016 r. i zostało to oznaczone seryjnym numerem – (...). Wysłano to oświadczenie za pośrednictwem Poczty Polskiej na adres pozwanych w (...) (...)-(...) M., wskazany w umowie za elektronicznym potwierdzeniem odbioru. Przesyłka została odebrana przez K. S. w dniu 26 lipca 2016 r.

W dniu 30 września 2016 r. powodowy bank wystawił wyciąg z ksiąg bankowych potwierdzający wysokość wymagalnego zadłużenia, a następnie w dniu 17 października 2016 r. wezwał pozwanych B. S. oraz D. S. do zapłaty kwoty 85.093,31 złotych, (dowód: kserokopia wypowiedzenia umowy kredytu k. 13-14, kserokopia polubownego wezwania do zapłaty k 15, kserokopia wyciągu z ksiąg bankowych k. 36, potwierdzenie odbioru k. 238).

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie zaferowanych dowodów z dokumentów złożonych w odpisach, którym sąd w pełni dał wiarę, wobec braku ze strony pozwanych jakichkolwiek dowodów przeciwnych. Dowodu z zeznań stron, a w szczególności pozwanych na okoliczność podniesionych przez nich zarzutów tj. okoliczności zawarcia umowy w kontekście jej ważności, zastosowania klauzul abuzywnych, podjęcia środków pieniężnych z przedmiotowego kredytu, realizacji umowy, przyczyn wypowiedzenia i jego zgodności z zasadami współzycia

społecznego, wysokości zadłużenia nie przeprowadzono wobec niestawiennictwa pozwanych na rozprawie, mimo zakreślonego kilkukrotnie obowiązku stawiennictwa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Podstawę prawną żądania powoda stanowiły przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. prawo bankowe (Dz.U. 2015.128). Przepis art. 69 ust. 1 ustawy prawo bankowe w brzmieniu znajdującym zastosowanie w niniejszej sprawie stanowił, że przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Na wstępie wskazać należy, że strona powodowa uczyniła zadość ciężącemu na niej obowiązkowi i w sposób należyty wykazała, że między stronami doszło do zawarcia ważnej umowy kredytu, że powodowy bank przekazał stronie pozwanej środki pieniężne określone w umowie oraz że pozwani uchybili warunkom umowy nie wywiązując się z obowiązku spłaty zaciągniętej wierzytelności.

Odnosząc się zaś do stanowiska strony pozwanej przede wszystkim wskazać należy, że podniosła ona szereg zarzutów, które nie tylko nie znajdują podstawy w realiach niniejszej sprawy, ale również pozostają ze sobą ewidentnej sprzeczności. Z jednej strony pełnomocnik pozwanych podnosi zarzut, iż roszczenie nie jest wymagalne, co jednocześnie zupełnie nie przeszkadza mu podnosić także zarzutu przedawnienia roszczenia („z ostrożności procesowej”). W tym miejscu należy przywołać pogląd Sądu Najwyższego, że nie można odpowiadając na pozew twierdzić, że strona nie zgadzając z pozewem "przeczy wszystkim faktom powołanym przez powoda, poza tymi, które wyraźnie przyzna". Fakty i dowody związane z konkretnymi okolicznościami, z którymi się strona pozwana nie zgadza, powinna wskazać w sposób rzeczowy, wyraźny i konkretny, jeśli ma to służyć obronie jej racji, ustosunkowując się tym samym do twierdzeń strony powodowej (por. wyrok SN z dnia 9 lipca 2009 r. sygn. III CSK 341/08). W przeciwnym wypadku podnoszenie wszelkich możliwych zarzutów, pozostających bez związku ze stanem faktycznym sprawy należy traktować jedynie jako nieuzasadniony zamiar uniknięcia odpowiedzialności za zobowiązanie. Z powyższego wynika, że pełnomocnik pozwanych winien wskazać na konkretne okoliczności, z którymi się nie zgadza, czego w niniejszej sprawie nie uczynił. Powyższe sprawia, że jego zarzuty procesowe na przykład w zakresie podniesionej nieważności umowy czy posłużenia się przez powoda w umowie kredytowej niedozwolonymi klauzulami umownymi, uniemożliwiającymi prawidłowe wyliczenie roszczenia, przy jednoczesnym nie uszczegółowieniu tych zarzutów, należy traktować jako gołosłowną polemikę z ustaleniami poczynionymi w sprawie, nakierowaną wyłącznie na uzyskanie korzystnego dla siebie wyniku procesu.

Odnosząc się natomiast do zarzutów pozwanych w pierwszej kolejności podnieść należy, że Sąd nie podzielił stanowiska strony pozwanej, iż powód uchybił obowiązkowi wynikającemu z treści art. 207 k.p.c. oraz 217 k.p.c. poprzez zgłoszenie spóźnionych twierdzeń i dowodów, które Sąd powinien pominąć, co skutkowało oddaleniem powództwa. W tym względzie należy podnieść, że strona powodowa już przy okazji przekazania sprawy do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Sieradzu złożyła wszystkie dowody w postaci: poświadczonej za zgodność kserokopii umowy kredytu łączącej strony o nr (...) - (...), podpisanej przez pozwanych, poświadczonej za zgodność kserokopii oświadczenia o poddaniu się egzekucji podpisanego przez pozwanych, kserokopii poświadczonej zasad promocji kredytów gotówkowych dla klientów indywidualnych w (...) Banku (...) S.A. ,na której widnieją podpisy pozwanych, poświadczonej kserokopii harmonogramu spłaty kredytu i kserokopii taryfy prowizji i opłat za czynności bankowe wykonywane na rzecz osób fizycznych oraz kserokopii wypowiedzenia umowy kredytu, polubownego wezwania do zapłaty, historii rachunku pozwanych oraz dyspozycji wypłaty kredytu gotówkowego na konto (...) w (...) Banku (...) podpisanej przez pozwanych. W świetle powyższego trudno uznać zasadność twierdzeń strony pozwanej, iż powód nie wykazał w sposób należyty swego roszczenia, oraz że przedstawione przez bank dowody zostały sprekludowane. Trzeba przytoczyć w tym miejscu stanowisko judykatury, zgodnie z którym zarówno przepis art. 207 § 6 k.p.c., jak i

art. 217 § 2 k.p.c. wprost wskazują na możliwość uwzględnienia wniosków dowodowych, których strona nie zgłosiła z zachowaniem wymogów prekluzji dowodowej. Do takich okoliczności należy przede wszystkim brak winy strony, wyjątkowe okoliczności sprawy, a także taki stan postępowania, w którym uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy. Ponadto konieczność składania określonych dowodów musi wynikać z okoliczności procesowych, w tym przypadku było to możliwe dopiero gdy pozwani przedstawili swoje zarzuty przeciwko żądaniu pozwu (zob. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 16 marca 2017 r. w sprawie I ACa 1203/16 Lex nr 2282429). Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że strona powodowa przedstawiła wszelkie konieczne twierdzenia i dowody natychmiast kiedy sprawa została przekazana do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Sieradzu. Konieczność złożenia zaś tych dokumentów wynikała z faktu zakwestionowania przez pozwanych roszczeń powoda w zasadzie w każdej płaszczyźnie stosunku zobowiązaniowego. Przedstawione dokumenty dają podstawę do przyjęcia, że umowa jest ważna i skuteczna, tak przez przyzmat podpisania jej przez osoby uprawnione, jak i brak wniosków co do zastosowania niedozwolonych klauzul umownych. Uwypuklić zaś w tym miejscu należy, iż pozwani dobrowolnie i z własnej inicjatywy podpisali przedmiotową umowę, co wynika wprost z załączonych do akt odpisów tejże umowy. Istotne jest także, że poza kwestionowaniem tej okoliczności, pozwani nie zaoferowali sądowi żadnego wniosku dowodowego. Zawierając zaś przedmiotową umowę, nie negowali umocowania osób, które w imieniu powodowego banku podpisywały umowę kredytową. Następnie otrzymali środki z tytułu kredytu, co potwierdza kserokopia dyspozycji wypłaty kredytu gotówkowego na konto (...) w (...) Banku (...), podpisana przez pozwanych oraz wpływ tych środków na rachunek pozwanych w kwocie 96.000 złotych i systematyczne spłaty kwot wynikających z harmonogramu aż do lutego 2016 r. włącznie. Po tej dacie brak dowodów na realizację poszczególnych rat kredytowych w przewidzianej umową wysokości. Zresztą analiza historii rachunku bankowego o numerze (...), załączona do akt, na który wpływały poszczególne raty, wskazuje na powyższe. Podejmując czynność faktyczną stanowiącą realizację postanowień umowy, pozwani potwierdzili istnienie pomiędzy nimi a powódką stosunku prawnego wynikającego z zawartej umowy i jednocześnie nie przedstawili okoliczności, dla których zaprzestali spełniania świadczenia z przedmiotowej umowy od marca 2016 r. Trudno w tych realiach mówić o „nieważności umowy bankowej” czy „braku wykazania przekazania przez powoda środków pieniężnych pozwanym”, co znalazło się jako zarzut w odpowiedzi na pozew. Zresztą warto w tym miejscu zauważyć, że pełnomocnik pozwanych zarzucając prekluzję dowodową, sam składał odpowiedź na pozew do Sądu Rejonowego w Sieradzu, mimo iż zobowiązanie do jej złożenia pochodzi z Sądu Okręgowego w Sieradzu i w ten sam sposób składał w sprawie kolejne pisma, jakby nie miał świadomości gdzie toczy się proces, mimo odbierania wyraźnie na to wskazujących wezwań.

W nawiązaniu zaś do zarzutu dotyczącego nieudowodnienia zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia oraz wysokości odsetek należy zwrócić uwagę na fakt, iż dochodzona w niniejszej sprawie wierzytelność wynika z umowy kredytu z dnia 10 kwietnia 2014 r. Zawierając umowę pozwani w sposób swobodny i dobrowolny przyjęli i zaakceptowali warunki umowy. Tym samym zobowiązali się do spłaty zaciągniętego kredytu w ratach miesięcznych płatnych w terminach i wysokości określonej w harmonogramie stanowiącym załącznik do umowy. W związku z niewywiązywaniem się z umowy powódka wypowiedziała umowę, a roszczenie w całości zostało postawione w stan wymagalności. W przedmiotowym przypadku roszczenie było precyzyjnie określone w treści wypowiedzenia, gdzie wskazana była data i numer umowy kredytu, z którego wynika dochodzona wierzytelność. Podana była także przyczyna wypowiedzenia w postaci „niespłacania należności wynikających z umowy”. Zresztą pozwani nigdy nie twierdzili, że wywiązują się z ciążącego na nich obowiązku spłaty długu. Wysokość roszczenia banku zarówno co do kapitału, odsetek i kosztów wynika zaś z treści wyciągu z ksiąg bankowych, złożonego w odpisie do akt sprawy. Pozwani wysokość tę zakwestionowali ale nie zaoferowali dowodu, który mógłby obalić wiarygodność wynikających z niego okoliczności. Zdaniem Sądu, pozwani nie udowodnili podstawowej kwestii jaką jest spełnienie przedmiotowego roszczenia w całości, a to na nich spoczywa ciężar dowodu w tej płaszczyźnie, skoro kredytodawca wykazuje przysługujący mu zakres roszczeń. Zgodnie z umową powódka zobowiązała się przekazać pozwanym wskazaną kwotę, co też uczyniła, a na okoliczność tego przedstawiła w odpisie dokument dyspozycji wypłaty kredytu gotówkowego na konto (...) w (...) Banku (...) podpisany przez pozwanych. Zgodnie zaś z postanowieniami umowy na pozwanych jako kredytobiorcy spoczywał obowiązek uiszczania na rzecz powódki kwot przewidzianych w harmonogramie spłat. W niniejszej sprawie pozwani nie przedstawili żadnego dowodu na tę okoliczność. Z tego względu należało dać wiarę powódcy, że pozwani

nie uregulowali rat kredytu i na dzień wniesienia pozwu roszczenie było wymagalne i z tego tytułu byli winni powódce żądaną kwotę.

Nieskuteczny pozostaje bowiem zarzut braku wymagalności roszczenia. Zasadniczym dowodem na wymagalność dochodzonego roszczenia jest oświadczenie z dnia 20 lipca 2016 roku w przedmiocie wypowiedzenia umowy przesłane na adres pozwanych. To na D. S. oraz B. S. spoczywał ciężar udowodnienia, że wobec przedłożenia przez powódkę potwierdzenia nadania przesyłki, korespondencji tej nie otrzymali. Takiego dowodu strona pozwana nie przeprowadziła (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 28 października 2011 roku wydany w sprawie VI ACa 445/11). Ponadto z przedstawionych przez powoda dokumentów jednoznacznie wynika, że pozwani zaprzestali uiszczania rat kredytowych, zgodnie z przyjętym harmonogramem, tym samym naruszyli warunki umowy (§ 13 ust. 1). Trafnie pełnomocnik pozwanych powołuje się na stanowisko S.N. zaprezentowane w wyroku z dnia 23 maja 2013 r. w sprawie IV CSK 679/12, zgodnie z którym „przesłanka naruszenia „warunków udzielenia kredytu”, o której mowa w art. 75 ust. 1 ustawy z 1997 r., - Prawo Bankowe, powinna być rozumiana szeroko jako obejmująca wszelkie wypadki naruszenia umowy kredytu, w tym również naruszenie przez kredytobiorcę obowiązku terminowej spłaty należnych rat.”. Pozwani tymczasem zaprzestali obsługi kredytu w marcu 2016 r., a bank dokonał wypowiedzenia umowy w lipcu 2016 r. Nie można więc zgodzić się z twierdzeniem pozwanych aby naruszenie było nieznaczne i brak było podstaw do wypowiedzenia w kontekście jego niezgodności z zasadami współżycia społecznego. Sądowi nie są znane przyczyny takiego zachowania pozwanych, którzy wzywani kilkakrotnie do osobistego stawiennictwa w celu przesłuchania na powyższe okoliczności nie stawili się ani razu, a okoliczności tych nie wskazał także ich pełnomocnik w pismach. Tak więc uprawniony jest pogląd, że zaprzestanie spłaty należności kredytowej jest naruszeniem warunków umowy, uprawniającym bank do jej wypowiedzenia, a okoliczności sprawy nie dają podstaw do przyjęcia aby czynność ta była ze strony banku naruszeniem prawa podmiotowego.

Na uwzględnienie nie zasługiwał w konsekwencji również podnoszony przez pozwanych zarzut przedawnienia roszczenia. Zauważyć należy, że spłata kredytu zaciągniętego przez pozwanych została rozłożona na miesięczne raty płatne w ostatecznej wersji od 12 stycznia 2016 r. do 12 kwietnia 2021 r. Nie ulega przy tym wątpliwości, że termin przedawnienia winien być dla każdej z rat osobno, strony bowiem w sposób wyraźny określiły termin płatności poszczególnych rat. Zgodnie z treścią art. 118 § 1 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Jak wynika z powyższego przewidziane w art. 118 k.c. terminy przedawnienia, jako terminy ogólne, mogą ulec skróceniu lub wydłużeniu z mocy szczególnego uregulowania ustawowego. Dla ustalenia terminu przedawnienia właściwego w sprawie rozważyć należało charakter roszczeń zgłoszonych przez powoda. Podkreślić należy, że powód w niniejszej sprawie domagał się spłaty przez pozwanych kredytu. Wydana pozwanym karta płatnicza była jedynie dodatkowym instrumentem umożliwiającym pozwanemu korzystanie z rachunku bankowego. W tej sytuacji rozróżnić należy te operacje, które wiążą się z korzystaniem przez pozwanych z kredytu i do których stosuje się trzyletni okres przedawnienia oraz te, które należy uznać za roszczenia z umowy o elektroniczny instrument płatniczy (np. opłaty lub prowizje za wydanie karty czy korzystanie z niej). Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w przypadku przedawnienia roszczeń z tytułu kredytu odnawialnego udzielonego w rachunku oszczędnościowo rozliczeniowym, wskazując, że przedawniają się one zgodnie z art. 118 k.c., a nie z upływem dwuletniego terminu przedawnienia przewidzianego dla roszczeń z rachunku bankowego (por. wyrok SN z dnia 2 października 2008 r. sygn. II CSK 212/08). W niniejszej sprawie powód domagał się zasądzenia od pozwanych zwrotu udzielonego kredytu oraz odsetek. Nie ulega zatem wątpliwości, że były to roszczenia związane z zasadniczym przedmiotem umowy tj. udzieleniem kredytu i w tym zakresie zastosowanie znajdował trzyletni termin przedawnienia. Skoro więc oświadczenie powoda o wypowiedzeniu umowy dotarło do dłużników w dniu 26 lipca 2016 r., to umowa uległa rozwiązaniu z upływem 30 dni czyli z dniem 26 sierpnia 2016 r. Bank wystawił zaś wyciąg z ksiąg bankowych w dniu 30 września 2016 r., a pozew w sprawie złożył w dniu 24 października 2016 r. Nie można więc z całą pewnością mówić o przedawnieniu roszczenia. Mając zatem na uwadze powyższe podniesiony w sprawie zarzut przedawnienia należało uznać za bezzasadny, choć na marginesie trzeba zauważyć iż został podniesiony przez pełnomocnika pozwanych z „ostrożności procesowej”, a takie pojęcie w procedurze cywilnej nie istnieje.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd zasądził od pozwanych D. S. i B. S. solidarnie na rzecz powoda Banku (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 85.160,24 złotych, w tym od kwoty 80.310,41 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP, nie wyższymi niż odsetki maksymalne od dnia 01 października 2016 r. do dnia zapłaty. Jeżeli zaś chodzi o odsetki, zgodnie z dyspozycją art. 481 k.c. wierzyciel może domagać się odsetek za okres opóźnienia w spełnieniu przez dłużnika świadczenia pieniężnego, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

O kosztach procesu Sąd orzekł, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, na podstawie art. 98 k.p.c. i zasądził od pozwanych D. S. i B. S. solidarnie, jak strony która przegrała proces, na rzecz powoda Banku (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 11.488,31 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 7.200 zł jako zwrot kosztów zastępstwa procesowego.